

Sandokan

Mompracemin tiikerit

EMILIO SALGARI

Kääntänyt Hanna Ahtonen

Luku 1

Sandokan ja Yanez

Joulukuun kahdennenkymmenennen päivän iltana vuonna 1849 raju hurrikaani pyyhälsi Mompacemin ylitse. Mompracem on pieni saari joidenkin satojen mailien päässä Borneon länsirannikolta ja sitä asuttavat Malesian meren pelätyimmät merirosvot. Voimakkaan tuulen ajamat pilvet viilettivät taivaan poikki kuin vauhkoontuneet hevoset villisti kieppuen ja välillä niistä satoi rajuja vesiryöppyjä saarta kattaviin pimeisiin metsiin. Tuuli püiskasi meren hurjaksi luoden valtavia aaltoja, jotka törmäilivät toisiinsa kaaoksessa lisäten kohinansa ukkosen jylinään.

Useita aluksia keikkui hiljaisessa lahdelmassa; kuitenkin rantaa reunustavien talojen ja puiden välissä ei liikkunut yhtään elävää ihmistä. Pimeys hallitsi metsää ja raivoavaa merta; mutta jos joku olisi saapunut saarelle idästä ja sattunut katselemaan tarkasti, hän olisi nähnyt kaksi kirkasta pistettä, kaksi valaistua ikkunaa, jotka hohtivat meren ylle kurottuvalla kalliolla.

Ampumahautojen, pengerrysten ja rappeutuneiden varustusten labyrintin toisella puolella oli iso, lujarakenteinen maja, jonka ympäristö oli peittynyt rikkonaisiin aseisiin ja vanhoihin luihin. Punainen lippu, jota koristi raivoisan tiikerin pään kuva, liehui katolla uhmaten hurjaa tuulta.

Valo tuli sattumanvaraisesti koristellusta huoneesta, jonka sisustus oli tullut useista lähteistä. Seiniä peittivät raskaat punaiset silkki- ja brokadiverhot, jotka joskus olivat olleet hyvinkin arvokkaita, mutta joiden ikä oli nyt nähtävissä repaleista, tahroista ja rispaantumista; lattia oli peitetty persialaisilla matoilla, joissa vielä hehkuivat kultakoristeet, rei'istä ja kulumisesta huolimatta. Helmiäisellä ja hopeoiduilla kaiveruksilla koristettu eebenpuinen pöytä oli sijoitettu huoneen keskelle, sitä peittivät puhtaasta kristallista valmistetut lasit ja

pullot. Kolme nurkkaa oli täytetty suurilla hyllyillä, jotka notkuivat aikaisempien kaappausten saaliista. Kaiken kokoiset maljakot esittelivät ylpeinä sisältöään, sillä kaikki olivat ääriään myöten täynnä helmiä, kultarannerenkaita, korvakoruja, sormuksia, medaljonkeja, mitaleita ja pyhiä esineitä. Kallisarvoisia kiviäkään ei puuttunut; helmet, smaragdit, rubiinit ja timantit kimaltelivat kuin tähdet katosta riippuvan kullatun lampun valossa.

Vanha turkkilainen divaani oli huoneen neljännessä nurkassa, ja sen vieressä seiso i eebenpuinen harmoni seinään nojaten. Kasoittain mattoja, komeita vaatteita, maalauksia, lampuja, tyhjiä pulloja, vaurioituneita lasiastioita, intialaisia karabiineja, espanjalaisia kiväärejä, lyhyitä miekkoja, kirveitä, sapeleita, tikareita ja pistooleja lojui hujan hajan ympäri huonetta.

Mies istui yksinään tässä erikoisesti sisustetussa huoneessa. Hän oli pitkä ja hoikka, mutta voimakasrakenteinen, ja hänellä oli vahvat, ylpeät piirteet. Olkapäille ulottuvat hiukset ja musta parta reunustivat hänen kevyesti ruskettuneita kasvojaan. Hänellä oli korkea otsa, tummat, tulisesti säteilevät silmät ja pieni suu, jonka helmenvalkoiset hampaat olivat yhtä terävät kuin eläimellä. Yllään hänellä oli sininen, kultakoristeinen silkkitunika ja punainen silkkivyö. Hän istui useita minutteja lampua tuijottaen, samalla kun hänen kätensä avautui ja sulkeutui hermostuneesti sapelin kahvan ympärillä.

Äkkiä raju tuulenpuuska tärisytti majaa perustuksia myöten ja herätti miehen ajatuksistaan. Hän heilautti pitkät, lainehtivat hiuksensa taakse, otti pähkinän kokoisella timantilla koristetun turbaanin, laittoi sen päähänsä, nousi ja vilkaisi synkästi ympärilleen.

“On keskiyö,” hän mutisi. “Keskiyö, eikä hän ole vielä kukaan palannut!”

Hitaasti hän tyhjensi lasillisen kultaista nestettä ja lähti ulos. Hän kulki majaa suojaavien ampumahautojen ohitse ja pysähtyi suuren kallion reunalle, mistä hän saattoi kuulla meren raivoisan pauhinan.

Hän seiso i paikoillaan pitkän aikaan, käsivarret ristissä, nauttien myrskyn tuhoisasta voimasta. Mies katseli kärsimättömänä merelle, kunnes kääntyi hitaasti ympäri ja palasi majaan. Hän seisautui harmonin viereen ja juoksutti sormiaan koskettimilla, luoden sarjan nopeita, melkein alkukantaisia sointuja, sitten hän kuunteli miten sävelet haihtuivat ukkoseen ja tuuleen.

Jokin ääni sai hänet kääntämään huomionsa ovelle. Hän kallistui sitä kohti, hörästi korviaan ja kuunteli. Aivan! Hän ponkaisi ulos majasta ja palasi kalliolle. Salaman välähdys salli hänen nähdä pienen aluksen, joka saapui lahteen purjeet melkein laskettuina. Hän katseli, kunnes alus oli kadonnut muiden lahdessa olevien alusten joukkoon. Sitten mies nosti kultaisen pillin huulilleen ja puhalsi kolme terävää nuottia; korkea vihellys vastasi hetkeä myöhemmin.

“Se on hän!” mies kuiskasi kiihtyneenä. “Lopultakin!”

Viisi minuuttia myöhemmin hänen eteensä ilmestyi isoon, märkään viittaan kietoutunut mies.

“Yanez!” huudahti turbaanipäinen mies ojentaen kätensä vastatulleelle.

“Sandokan!” tulija vastasi selvästi ulkomaisella korostuksella. “Brr! Mikä helvetillinen yö, pikkuveli!”

“Tule!”

He menivät nopeasti majaan ja sulkivat oven perässään. Ulkomaalainen heitti pois karabiinin, joka riippui hänen olaltaan ja riisui viittansa samalla kun Sandokan täytti kaksi lasia. Hän tarjosi toista lasista ystävälleen.

“Juohan, Yanez ystäväiseni.”

“Terveydexesi, Sandokan.”

“Itsellesi.”

Molemmat tyhjensivät lasinsa nopeasti ja istuutuivat pöydän ääreen. Vastatullut oli eurooppalainen, alle kolmenkymmenenviiden ikään ehtinyt mies, hieman ystäväänsä vanhempi. Hän oli keskimittainen, vahvarakenteinen ja kalpeaihoinen, hänen piirteensä olivat säännölliset, huulensa kapeat ja harmaista silmistä näkyi nopea äly ja loistava huumorintaju.

“No, Yanez,” Sandokan kysyi kiihtyneenä. “Oletko nähnyt kultatukkaisen nuoren naisen?”

“En, mutta sain haluamasi tiedot.”

“Et siis mennyt Labuanille?”

“Tiedät toki, että meidän ammattimme harjoittajien on vaikeata astua rannoille, joita valvovat brittiläiset risteilijät.”

“Kerro siitä nuoresta naisesta. Mitä sait selville?”

“No, kuulin hänen olevan uskomattoman kaunis, niin kaunis, että hän voi lumota rohkeimmankin merirosvon”

“Ah!” Sandokan huudahti.

“Kerrotaan, että hänen hiuksensa ovat kuin kultaa, silmänsä sinisemmät kuin itse meri ja ihonsa valkoinen kuin alabasteri. Kuulin, että Alamba, yksi hurjimmista merirosvoistamme, näki hänen kulkevan iltasella Labuanin metsissä, ja mies vaikutti niin syvästi hänen kauneudestaan, että pysäytti aluksensa voidakseen katsoa paremmin. Kuvittelehan, että hän vaaransi itsensä ja miehistönsä sillä tavalla. Jos sinne olisikin sattunut brittiläinen risteilijä...”

“Kuka hän on?”

“Jotkut sanovat, että hän on jonkin everstin tai lordin tytär, toiset, että hän on sukua itselleen Labuanin kuvernöörille.”

“Sitä naista ympäröi salaperäisyys,” Sandokan mutisi hieroen otsaansa.

“Aivan... Mitä siitä?” kysyi Yanez.

Merirosvo pysyi hetken vaiti, sitten, varoituksetta, ponnisti jaloilleen ja käveli kiihtyneenä harmonin luo. Siellä hän alkoi jälleen juokсутtaa sormiaan koskettimilla. Yanez salli itselleen pienen hymyn, otti vanhan mandoliinin seinältä ja näppäili sen kieliä.

“Hyvä on sitten! Soitetaan hieman musiikkia.”

Hän oli juuri alkanut soittaa vanhaa portugalilaista sävelmää kun Sandokan hyökkäsi pöydän ääreen ja löi nyrkkinsä alas rajulla pamauksella. Hän ei ollut enää sama mies kuin hetkeä aiemmin; hänen otsansa oli kurtussa, silmät salamoivat ja huulet olivat vetäytyneet pois yhteen purtujen hampaiden päältä. Sillä hetkellä hän oli Mompracemin raivoisien merirosvojen legendaarinen johtaja, joka oli vuodattanut kymmenen vuoden ajan verta jokaisella Malesian rannalla, hurjien taistelujen veteraani, koeteltu soturi, jonka poikkeuksellinen hurjuus ja rohkeus olivat ansainneet hänelle lisänimen “Malesian Tiikeri”.

“Yanez!” hän vaati hurjana. “Mitä britit oikein tekevät Labuanilla?”

“Vahvistavat puolustuksiaan,” eurooppalainen vastasi tyynesti.

“Juonivatko he minua vastaan?”

“Enemmän kuin todennäköistä.”

“Ah! Luuletko niin? Antaa heidän koettaa nostaa edes sormiaan minun Mompracemiani vastaan! Antaa heidän koettaa haastaa merirosvot heidän omassa tukikohdassaan! Tuhoan heidät kaikki,

viimeiseen mieheen ja värjään veden heidän verellään. Kerrohan, mitä he sanovat minusta?”

“Että on aika tehdä loppu tuosta pelottomasta merirosvosta.”

“He siis vihaavat minua?”

“Niin paljon, että uhraisivat ilomielin vaikka koko laivastonsa, jos vain siten saisivat ilon hirttää sinut.”

“Höh!”

“Epäiletkö sanaani? Pikkuveli, olet aiheuttanut kaikenlaista häiriötä jo useita vuosia. Jokainen ranta kantaa merkkejä hyökkäyksistäsi. Olet hajottanut ja ryöstänyt jokaisen kylän ja kaupungin. Kaikki saksalaiset, espanjalaiset ja brittiläiset linnakkeet ovat olleet kanuunoidesi maalitauluina. Meren pohjaa peittävät upottamiesi alusten hylt.”

“Totta, mutta kenen syytä se on? Eivätkö eurooppalaiset ole olleet armottomia minua kohtaan? Eivätkö he ajaneet minua alas valtaistuimelta sillä tekosyyllä, että olin tullut liian mahtavaksi? Eivätkö he salamurhanneet äitini, kaikki veljeni ja sisareni... Surmauttaneet kaikki perilliseni? Mitä pahaa olin heille tehnyt? En uhannut heitä millään tavoin ja silti he tahtoivat tuhota minut. Miten voisin olla vihaamatta heitä kaikkia? Olkoot espanjalaisia, saksalaisia, brittejä tai jopa maanmiehiäsi portugalilaisia, aion saada kostoni, hurjan murskaavan kostoni, kuten vannoin omaisteni ruumiiden ääressä ja sen valan aion pitää! Ja vaikka olen pakotettu olemaan armoton vihollisilleni, toivon, että on edes joitakin ääniä, jotka voivat kertoa, että tilaisuuden tullen osaan olla myös antelias.”

“Eivät vain muutamat, vaan sadat, jopa tuhannet voivat kertoa, että olet antelias heikoille... ehkä jopa liiankin antelias,” Yanez sanoi. “Kaikki naiset, jotka ovat joutuneet vangeiksesi – heidät olet vienyt vihollistemme satamiin, vaikka siellä on vaara, että brittiläinen risteilijä upottaa aluksesi. Kaikki heikommat heimot, joita olet suojellut voimakkaampien kiusaajien hyökkäyksiltä. Kaikki onnettomat merimiehet, jotka olet löytänyt myrskyssä roikkumassa henkensä hädässä laivanpirstaleissa – olet pelastanut heidät ja jakanut heille rikkauksiasi. Sadat, tuhannet muutkin muistavat ikuisesti lahjoituksesi, Sandokan! Kerrohan, pikkuveli, miksi oikeastaan puhumme tästä asiasta? En usko, että tahdoit minun ainoastaan muistuttavan...”

Malesian Tiikeri ei vastannut. Hän alkoi kävellä ympäri huonetta, käsivarret ristissä, pää painuksissa, syvissä mietteissä. Vaikka Yanez

oli tuntenut Sandokanin kauan, hän ei vieläkään pystynyt arvaamaan tämän ajatuksia.

“Sandokan,” hän sanoi hieman myöhemmin. “Mikä sinua vaivaa?”

Tiikeri seisahtui ja katsoi vakaasti ystäväänsä, mutta pysyi vaii.

“Kiusaako jokin sinua?” Yanez kysyi. “Näyttää melkein siltä, kuin olisit surullinen, koska britit vihaavat sinua.”

Merirosvo oli yhä vaii.

Portugalilainen nousi, sytytti sikarin ja suunnisti seinävaatteen taa kätketylle ovelle.

“Hyvää yötä, pikkuveli.”

Nämä sanat herättivät Sandokanin transsistaan ja hän pysäytti ystävänsä kädenliikkeellä.

“Sananen vielä, Yanez.”

“Puhu sitten.”

“Haluan mennä Labuanille.”

“Labuanille? Sinä!”

“Miksi niin yllättynyt?”

“Koska olet liian uhkarohkea. Kun joutuisit katkerimpien vihollistesi tukikohtaan, saattaisit tehdä ties mitä älytöntä.”

Sandokan katsoi miestä ja murahti.

“Veljeni,” Yanez jatkoi, “älä venytä kohtaloasi liian tiukalle. Ole varovainen! Britit havittelevat Mompracemiamme, ja odottavat vain sinun kuolemaasi hyökätäkseen. Meidän on huolehdittava aina omasta puolustuksestamme. Olen jo nähnyt risteilijöitä täynnä tykkeitä, ammuksia ja miehiä kiertelemässä ympäröiviä vesiä, kuin leijonat, jotka vaanivat saalista.”

“Ne kohtaavat Tiikerin!” huudahti Sandokan puristaen kätensä nyrkkiin.

“Kyllä, he aikovat tutustua sinuun ja ehkäpä taistelun kuluessa he saavat surmansa sinun kädestäsi, mutta heidän kuolinhuutonsa kaikuu Labuanille saakka ja toisetkin kääntyvät sinua vastaan. Totta on, että monet brittileijonat kuolevat, mutta vaikka miehemme ovat hurjia, lopulta myös Tiikeri kuolee!”

“Mitä!”

Sandokan oli hypännyt jaloilleen, silmät palaen raivosta ja kädet nyrkissä, valmiina iskemään. Se oli vain lyhyt raivon hetki, ja kun se oli ohitse, Sandokan istui takaisin pöydän viereen ja tyhjensi lasillisen

kultaista juomaa yhdellä siemaisulla. Sitten hän alkoi puhua äänellä, joka oli jälleen täysin tyyni.

“Olet oikeassa, Yanez; mutta silti aion lähteä kohti Labuania huomenna. Jokin vastustamaton voima vetää minua noille rannoille, ja jokin ääni toistaa, että minun on nähtävä tämä nuori kultatukkainen nainen, minun on vain pakko...”

“Sandokan!”

“Tarpeeksi puhetta tälle illalle, veli, menkäämme nukkumaan.”

Luku 2

Julmuutta ja anteliaisuutta

Seuraavana päivänä, muutamia tunteja auringonnousun jälkeen, Sandokan lähti majastaan valmiina uhkarohkeaan tutkimusmatkaansa. Hän oli pukeutunut sotavarustuksiinsa: kirjailtuun punaiseen samettitakkiin, sinisiin silkkihousuihin ja pitkiin, punaisiin nahkasaappaisiin. Olkapäälleen hän oli heittänyt koristellun intialaisen karabiinin, joka oli hyvä pitkän matkan ase; vyöltä riippui sapeli, jonka kahva oli puhdasta kultaa, ja sen vieressä oli tikari, jonka kiemurainen terä oli myrkytetty.

Hän seisautui hetkeksi suuren kallion laelle ja katseli merta tarkoilla silmillään. Hänen katseensa liukui tasaista merenpintaa pitkin kunnes pysähtyi tähyämään kaukaiseen itään.

“Tuolla se nainen on,” hän mutisi.

Hän ihmetteli outoa voimaa, joka veti häntä kohti tuota tuntematonta. Siitä asti, kun hän oli ensimmäistä kertaa kuullut sinisilmäisestä, kultatukkaisesta naisesta, tämä oli vainonnut hänen uniaan. Kyse oli enteestä, mutta toisiko naisen näkeminen iloa vai epäonnea? Sandokan pudisti päätään kuin karkottaakseen sellaisen karmean ajatuksen, ja lähti laskeutumaan kapeita portaita, jotka johtivat alas rannalle. Yanez odotti häntä portaiden alapäässä.

“Kaikki on valmista,” portugalilainen ilmoitti. “Kaksi laivastomme parasta alusta ovat käytettävissäsi. Otin vapauden vahvistaa niiden aseistusta kahdella isolla tuliluikulla.”

“Entä miehitys?”

“Kapteenit ja heidän miehensä on koottu rannalle. Sinun ei tarvitse kuin valita parhaat.”

“Kiitos, Yanez.”

“Älä kiitä minua, Sandokan; olen ehkä juuri järjestänyt hautajaisesi.”

“Rauhoitu, veli, luodit pelkäävät minua.”

“Ole varovainen... *oikein* varovainen.”

“Hyvä on, ja lupaan sinulle, että heti kun olen nähnyt sen nuoren naisen palaan takaisin omalle saarellemme.”

“Kirottu nainen! Voisinpa kuristaa sen merirosvon, joka ensimmäisenä näki hänet ja juoksi kertomaan siitä sinulle.”

“Tulehan, Yanez.”

He ylittivät puistokadun, jota puolustivat kookkaat varustukset ja raskaat aseet, kulkivat ohitse useiden vallitusten ja ampumahautojen ja saapuivat lopulta lahden rannalle. Rannan lähellä kellui toista tusinaa prao-alusta ankkurissa.

Kolmisen sataa miestä seisoivat asennossa rannalla olevien tukevarakenteisten parakkirakennusten edessä, odottamassa ohjeita kuin legioonallinen demoneja, valmiina levittämään pelkoa ympäri Malesian merta.

Miehiä oli tullut kaikkialta idästä liittyäkseen Tiikerin joukkoihin. Siihen kuului malaijeja, lyhyitä, notkeita miehiä, jotka tunnettiin rohkeudestaan ja julmuudestaan; battialaisia, jotka korkealle kehittyneestä kulttuuristaan huolimatta tunnettiin viehtymyksestään ihmislihan makuun; muutama Borneon lähisaarilta oleva dajakolainen pääkallonmetsästäjä, jotka olivat kuuluisia säälimättömyydestään; joitakin siamilaisia ja kontinkiinalaisia hiukset pitkällä leteillä, lisäksi joukossa oli muutamia intialaisia, bugilaisia, jaavalaisia, tagalilaisia, filippiiniläisiä ja negritoslaisia.

Malesian Tiikerin ilmestyminen sai aikaan kiihtymyksen aallon merirosvojen pitkässä jonossa. Silmiin syttyi tuli ja kädet puristivat aseita. Sandokan katsoi miehiään ystävällisesti ja kutsui sitten luokseen yhden kapteeninsa.

“Patan, tule edemmäs.”

Pitkä, vahvarakenteinen malaiji, jolla oli yllään vain yksinkertainen punainen chawat¹, astui lähemmäs keinuvien askelin, joista oli helppoa tunnistaa merimies.

“Kuinka monta miestä sinulla on?” Sandokan kysyi.

“Viisikymmentä, Malesian Tiikeri.”

“Kaikki hyviä taistelijoita?”

¹ Lannevaate

“Kaikki verenhimoisia.”

“Nouskaa noihin kahteen praoon, ja anna puolet miehistäsi jaavalaisen Giro-Batolin komenttoon.”

“Minne olemme menossa?”

Sandokan katsoi röyhkeää merimiestä tavalla, joka sai tämän tärisemään, vaikka tämä nauroikin joutuessaan tykkituleen.

“Velvollisuutesi on totella, ei kysellä,” Sandokan vastasi.

Malaiji lähti nopeasti liikkeelle miehistönsä seuraamana. Nämä miehet olivat hulluuteen asti rohkeita, ja Sandokanin pienestäkin viittauksesta he olisivat olleet valmiit uhraamaan oman henkensä epäröimättä.

“Tulehan, Yanez,” Sandokan sanoi kun miehet olivat nousseet alukseen.

He olivat juuri aikeissa mennä rantaan, kun heidän luokseen ilmaantui tummaihoisen, vahva mies, joka selvästi oli juuri juossut lujaa. Hän oli negrito, Malesian saarten tyyppillisen heimon edustaja.

“Mitä nyt, Kili-Dalú?” Yanez kysyi.

“Kiiruhdin juuri eteläiseltä rannalta,” negrito vastasi huohottaen raskaasti.

“Ja uutisesi?”

“Hyviä uutisia, señor Yanez; näin juuri suuren kiinalaisen purjealuksen kulkevan kohti Romadeja.”

“Oliko se lastissa?” Sandokan kysyi.

“Kyllä, Tiikeri.”

“Hyvä, kolmessa tunnissa se on käsissäni.”

“Jatkatko sitten Labuanille?”

“Suorinta tietä, Yanez.”

He seisautuivat laivaveneen viereen, jossa istui neljä malaijia.

“Näkemiin, veli,” sanoi Sandokan syleillen Yanezia.

“Näkemiin, Sandokan. Ole varovainen ja lupaa minulle, ettet tee mitään harkitsematonta.”

“Älä huoli: olen erityisen varuillani.”

“Suojelkoon onnentähtesi sinua.”

Sandokan hyppäsi laivaveneeseen, joka saavutti muutamalla nopealla aironvedolla praot, jotka olivat jo nostamassa purjeitaan.

Rannalta kohosi äänekäs hurraus.

“Eläköön, Malesian Tiikeri!”

“Irti,” merirosvo komensi kahta miehistöä.

Molemmat merirosvolaivat nostivat ankkurinsa. Laivat kääntyivät ja poistuivat lahdesta halkoen Malesian meren taivaansinisiä aaltoja.

“Mikä on suuntamme?” Patan kysyi.

“Suora kurssi kohti Romadeja,” kapteeni vastasi. Hän kääntyi niin, että molempien alusten miehistöt saattoivat kuulla häntä ja huusi yhden käskyn lisää. “Miehet, pitäkää silmänne auki; meillä on kiinalainen alus vallattavana!”

Hyvä tuuli puhalsi lounaasta, meri oli rauhallinen ja alukset halkoivat vettä nopeasti. Pian ne purjehtivat yli kahdentoista solmun nopeudella, mikä olisi ollut poikkeuksellinen vauhti tavallisille purjealuksille, mutta ei temppeu eikä mikään kevyille malaijilaisille aluksille, joilla oli paljon purjeita ja kapea runko.

Laivat eivät olleet tyypillisiä praoja, jotka ovat yleensä pieniä ja kannettomia. Malesiassa ei ollut ketään, joka olisi voinut kilpailla Sandokanin ja Yanezin kanssa merenkulun tietämyksestä, ja kaksikko oli parannellut kaikkia aluksiaan, saadakseen mahdollisimmat hyvät asemat mitä tahansa vihollisalusta vastaan.

He olivat säilyttäneet laajat purjeet, joiden yhteispituus lähenteli neljääkymmentä metriä, samoin kuin kookkaat mastot, jotka olivat silti joustavat; samoin köysistön, joka oli tehty vahvoista gamuttin ja rottingin kuiduista ja helppo korvata; he olivat kuitenkin antaneet aluksilleen suuremman rungon, virtaviivaisemmän kölin ja lähes särkymättömän keularakenteen. He olivat rakennuttaneet kaikkiin aluksiin kannen, aironreiät ja poistaneet toisen kahdesta peräsimestä ja pönkkäpuomit, jotka olisivat voineet vaikeuttaa toiseen alukseen hyökkäämistä.

Vaikka praot olivat vielä kaukana Romadeilta, merirosvot alkoivat valmistautua tulevaan taisteluun. Kanuunat ja tuliluikut ladattiin huolellisesti. Suuria määriä kanuunankuulia ja kranaatteja kasattiin kannelle; kivääreitä, kirveitä ja lyhyitä miekkoja asetettiin saataville ja entraushaht tuotiin laivan kyljille heitettäväksi vihollisalukseen.

Kun kaikki valmistelut oli tehty nuo paholaiset, joiden kasvoja jo valaisi alkukantainen ahneus, alkoivat tähystellä merta takilasta, laidoilta ja puomeilta. Kaikki olivat innokkaita kohtaamaan aluksen, joka lupasi arvokasta saalista, kuten melkein kaikki Kiinasta purjehtivat laivat.

Sandokan oli yhtä kärsimätön kuin miehensä. Hän käveli levottomana kokasta perään, tarkastellen jatkuvasti merta, käsi puristuen yhä tiukemmin sapelin kahvan ympärille.

Kymmeneltä aamulla Mompracem oli jo kadonnut horisonttiin, mutta meri oli yhä autio. Näkyvissä ei ollut purjetta, ei savuhattaraa höyrylaivasta, ei edes valkoista pistettä, joka olisi osoittanut jonkin laivan liikkuvan merellä. Kärsimättömyys alkoi vaikuttaa kahden praon miehistöihin. Kiroten vähän väliä miehet kuljeskelivat kivääripatteristojen lähellä tai kiipeilivät köysistöissä, sapelit ja myrkytetyt tikarit auringossa välkähdellen. Sitten, muutamaa minuuttia jälkeen puolenpäivän, isomastosta kuului huuto.

“Alus suojanpuolella!”

Sandokan lakkasi kävelemästä. Hän vilkaisi omalle komentosillalleen ja käänsi sitten katseensa Giro-Batolin komentamaan alukseen.

“Taisteluasemiin!” hän komensi.

Välittömästi jokainen mastoissa kiipeillyt merirosvo hakeutui suojaan ja asettui taisteluasemaansa.

“Pagkon,” Sandokan sanoi kääntyen kohti ainoata miestä, joka yhä oli ylhäällä isomastossa. “Mitä näet?”

“Purjeen, Tiikeri.”

“Vaikuttaako se meidän kohteeltamme?”

“Purje kuuluu kiinalaiseen laivaan. Olen varma siitä.”

“Olisin pitänyt eurooppalaista laivaa parempana,” Sandokan mutisi rypistäen kulmiaan. “Minulla ei oikeastaan ole mitään kiinalaisia vastaan.” Enempiä puhumatta hän jatkoi kävelyään.

Puoli tuntia kului, jonka aikana praot lähestyivät kohdettaan viiden solmun verran. Sitten kuului uudelleen Pagkonin ääni.

“Kapteeni, se on kiinalainen alus!” hän huusi. “He ovat huomanneet meidät – he pyrkivät pakoon.”

“Ah!” Sandokan huudahti. “Giro-Batol, kierrä tukkimaan heidän pakotiensä!”

Praot erosivat toisistaan nopeasti, tekivät laajan puoliympyrän ja lähestyivät kauppalaivaa pienennetyillä purjeilla. Heidän kohteensa oli raskasrakenteinen, tavanomainen kiinalainen laiva, jolla oli olematon ketteryys. Kun rahtilaivan miehistö näki kaksi epäilyttävää alusta, ja tajusi, ettei pako ollut mahdollinen, he pysäyttivät aluksensa ja

nostivat näkyviin suuren lipun. Sen nähdessään Sandokan hyppäsi seisaalleen.

“Rajah Brooken tunnus!” hän huusi vihaisena. “He siis ovat Tuhoajan ystäviä! Miehet! Hyökkäykseen! Hyökkäykseen!”

Raivoisa huuto purkautui molemmista hyökkäävistä aluksista, sillä kaikki tiesivät kuuluisan englantilaisen James Brooken, Sarawakin rajahin, joka oli kaikkien merirosvojen leppymätön vihollinen. Yhdellä loikalla Patan asettui paikalleen keulakanuunan viereen, kun toiset tähtäilivät kivääreillään ja latasivat karabiinejaan.

“Aloitammeko?” hän kysyi Sandokanilta.

“Kyllä, ja koeta olla tuhlaamatta ammuksia.”

“Enhän minä koskaan.”

Äkkiä rahtilaivasta ammuttiin laukaus, ja pienikaliiberinen kanuunankuula ujelsi praon purjeiden lävitse. Patan tähtäsi kanuunallaan ja ampui takaisin. Laukaus oli tehokas; rahtilaivan juurestaan pirstoutunut isomasto huojuu hetken edestakaisin kunnes kaatui rytisten kannelle, vetäen mukanaan köysistön ja purjeet. He katselivat, miten miehistö juoksenteli ympäri kantta ja katosi näkyvistä.

“Patan! Katso tuonne!” Pagkon huusi.

Pieni soutuvene, jossa oli kuusi miestä, laskettiin aluksesta ja se suuntasi kohti Romadeja.

“Ah!” Sandokan huudahti kiukkuisesti. “Miehiä, jotka pakenevat mieluummin kuin taistelevat! Patan, ammu noita pelkureita!”

Malaiji suuntasi kanuunatulensa veneeseen ja upotti sen välittömästi, surmaten kaikki siinä olleet.

“Hyvin ammuttu, Patan!” Sandokan huusi. “Särkekää nyt tuo alus, siellä on vielä aika paljon miehiä jäljellä. Jos siitä on taistelun jälkeen vielä jotakin jäljellä, lähetämme sen mukana terveisiä rajahin laivatelakalle.”

Kaksi merirosvolaivaa palasi yhteiseen, tuhoisaan sävelmäänsä, lähettäen todellisen suihkun kanuunankuulia ja kranaatteja vastustajansa niskaan, tuhoten sen etumaston, kyljet ja laidat. Kanuunankuulat ja luodit lentelivät köysistöissä, surmaten merimiehiä, jotka epätoivoisesti koettivat puolustaa alustaan pelkillä kivääreillä.

“Hyvin tehty!” huusi Sandokan ihailien vihollisaluksessa yhä olevien miesten rohkeutta. “Tulta, ampukaa vain! Olette Malesian Tiikerin arvoisia vastustajia!”

Molemmat merirosvolaivat, joita peittävän paksun savun lävitse näkyi välillä vain kirkkaita välähdyksiä, lähestyivät yhä ja olivat kohta asettuneet purjealuksen molemmille puolille.

“Peräsin suojanpuolelle!” Sandokan huusi vetäen sapelinsa.

Entraushaat kiinnittivät nopeasti hänen aluksensa vihollisen paapuurinpuoleiseen kylkeen.

“Hyökkäykseen!” huusi pelottava merirosvo.

Hän oli valmistautunut loikkaamaan vihollisalukseseen kuin tiikeri, joka hyppää saaliinsa kimppuun, kun hän tunsi vahvan käden pidättelevän itseään. Hän kääntyi ympäri ja huusi vihaisena, mutta mies, joka oli uskaltanut pidättelemään häntä, oli jo loikannut hänen eteensä.

“Pagkon!” Sandokan huusi nostaen sapelinsa.

Samalla hetkellä joku ampui laukauksen purjealuksesta ja onneton Pagkon kaatui elottomana hänen jalkoihinsa.

“Suojasit minua... kunnioitettava uhraus!” Sandokan sanoi. “Kiitos, ystäväni!”

Hän hyökkäsi eteenpäin kuin vihainen härkä, tarttui kanuunan putkeen, kiipesi purjelaivan komentosillalle ja hyppäsi taistelijoiden joukkoon osoittaen ihailtavaa uhkarohkeutta. Kauppa-aluksen koko miehistö suuntasi häntä kohti, pyrkien pysäyttämään hänen etenemisensä.

“Luokseni, tiikerini!” hän huusi kaataen samalla kaksi merimiestä sapelinsa tylpällä puolella.

Kymmenkunta merirosvoa, jotka olivat keikkuneet köysistössä kuin apinat loikkasivat nyt laidan ylitse ja laskeutuivat vihollisen kannelle, samalla kun toinen prao heitteli entraushakojaan.

“Antautukaa!” Tiikeri vaati purjealuksen miehistöä.

Kohdatessaan hyökkäyksen molemmilta puolilta, jäljellä olevat seitsemän tai kahdeksan vihollista heittivät aseensa.

“Kuka on kapteeni?” Sandokan kysyi.

“Minä olen,” vastasi rohkea kiinalainen astuen hieman täristen eteenpäin.

“Olet rohkea, ja miehesi ovat arvoisiasi,” Sandokan kehaisi. “Minne olitte menossa?”

“Sarawakiin.”

Merirosvo rypisti hetken otsaansa.

“Ah!” hän ärähti. “Sarawakiin. Ja mitä mahtaa rajah Brooke, *Tuhoaja* suunnitella nykyisin?”

“En tiedä, olen ollut poissa Sarawakista useita kuukausia.”

“Miten vain. Kun näet hänet, kerro, että aion jonakin päivänä ankuroitua hänen lahteensa ja odotella hänen aluksiaan. Sittenpä hän näemme pystyykö *Tuhoaja* voittamaan minun mieheni!”

Hän kiskaisi kaulastaan timanttikorun ja tarjosi sitä purjelaivan kapteenille.

“Ota ne, rohkea vastustajani. Olen pahoillani, että hajotin aluksenne, jota niin rohkeasti puolustitte, mutta näillä timanteilla, voit varmasti ostaa vaikka kymmenen uutta.”

“Kuka olet?” kapteeni kysyi hämmästyneenä.

Sandokan astui lähemmäs ja laski kätensä kapteenin olalle.

“Muista kasvoni: Olen Malesian Tiikeri.”

Sitten, ennen kuin kapteeni ja hänen miehensä olivat toipuneet paljastuksen aiheuttamasta säikähdyksestä, Sandokan miehineen hyppäsi omalle alukselleen.

“Minne mennään?” Patan kysyi.

Tiikeri kohotti kätensä itään ja huusi hienoisesti värisevällä äänellä, “Labuanille! Labuanille!”

Luku 3

Risteilijä

Vaikka purjealus oli menettänyt mastonsa ja oli muutenkin vaurioitunut, se ei ollut vaarassa upota, joten molemmat hyökänneet alukset suunnistivat kohti Labuania; saarelle, jolla nuoren, kultatukkaisen naisen kerrottiin asuvan; naisen, jonka Sandokan tahtoi nähdä mihin hintaan hyvänsä. Meri oli yhä rauhallinen ja tuuli pysyi koillisessa, joten praot kohta viilettivät kymmenen tai yhdentoista solmun tuntinopeudella.

Kun kansi oli siivottu, vaurioituneet köydet uusittu ja aseet ladattu uudelleen, Sandokan määräsi kuolleet haudattavaksi mereen tapojen mukaan. Sitten hän sytytti kauniin nargilehin², joka oli luultavasti löytynyt jostakin intialaisesta tai persialaisesta basaarista, ja kutsui Patanin luokseen. Malaiji seiso i hänen edessään valmiina tottelemaan.

“Kerrohan, malaiji,” Tiikeri sanoi katsoen miestä tavalla, joka olisi saanut itsensä Saatanankin värisemään, “tiedätkö miten Pagkon kuoli?”

“Kyllä,” Patan vastasi, kiemurrellen kapteeninsa katseen alla.

“Kerro myös, missä sinun kuuluisi olla kun hyökkään vihollisalukseen?”

“Het i teidän takananne.”

“Mutta et ollut siinä – ja onneton Pagkon kuoli sinun sijastasi.”

“Se on totta, kapteeni.”

“Minun pitäisi ammuttaa sinut velvollisuutesi laiminlyönnin vuoksi, mutta olet rohkea mies, enkä tahdo uhrata urheita miehiä tarpeettomasti. Kuitenkin seuraavalla kerralla kun hyökkäämme, sinä johdat miehiämme ja tapatat itsesi.”

“Kiitän teitä, Tiikeri.”

² Itämainen vesipiippu suom. huom.

“Sabau,” Sandokan kutsui.

Toinen malaiji, jonka kasvoja halkoi syvä arpi, astui lähemmäksi.

“Olit ensimmäinen, joka seurasi minua tuolle purjealukselle, eikö näin ole?” Sandokan kysyi.

“Kyllä, Tiikeri.”

“Hyvä. Kun Patan on kuollut, sinä otat hänen paikkansa miehistön johtajana.”

Tämän sanottuaan Sandokan käveli hitaasti kannen poikki ja katosi omaan hyttiinsä.

Päivän kuluessa molemmat praot jatkoivat matkaansa sen tyhjän vesialueen poikki, jota rajoittavat Mompracem ja Romadet lännessä, Borneo idässä ja luoteessa, sekä Labuan ja Kolmoissaaret pohjoisessa. He eivät kohdanneet muita kauppa-aluksia.

Tiikerin nauttima hurja maine oli levinnyt kaikkien kyseisen maailmankolkan asukkaiden tietoon, joten harva uskaltautui noille vesille. Melkein kaikki välttelivät tätä merirosvojen hallitsemää aluetta, ja purjehtivat mieluummin lähellä rannikkoa, voidakseen hakeutua rannan suojaan heti ensimmäisestä vaaran merkistä tai edes säilyttääkseen henkensä pakenemalla.

Yön saapuessa molemmat miehistöt ryhtyivät kaikkiin tarpeellisiin varotoimiin. He pienensivät purjeita suojellakseen aluksia tuulen äkillisiltä muutoksilta ja ohjasivat praot lähemmäs toisiaan, jotta voisivat helpommin auttaa toisiaan odottamattomien vaikeuksien ilmetessä. Lähempänä keskiyötä Sandokan ilmestyi takaisin kannelle, juuri kun he kulkivat Kolmoissaarten ohitse, jotka vartioivat Labuanin satamaa.

Hän oli selvästi kiihtynyt. Hän käveli keulasta perään, käsivarret ristissä kiihkeän hiljaisuuden vallassa. Silloin tällöin hän pysähtyi tarkastelemaan mustaa merenpintaa, kiipesi jopa aluksen laidalle saadakseen paremman näköalan horisonttiin. Hän seisoi täysin liikkumattomana, kuunnellen mahdollista sylintereiden jyskytystä höyryaluksesta tai laineiden kohinaa Labuanin rantaa vasten. Kolmelta yöllä, kun tähdet olivat juuri alkaneet himmentyä, Sandokan huudahti, “Labuan!”

Itään heistä, sinne missä aallot kohtasivat taivaanrannan, näkyviin oli ilmestynyt tumma juova.

“Labuan,” merirosvo toisti henkäisten helpotuksesta.

“Pidämmekö kurssimme?” Patan kysyi.

“Kyllä,” Tiikeri vastasi. “Suuntaa meidät salaiselle joelle.”

Määräys välitettiin Giro-Batolille, ja molemmat alukset jatkoivat hiljaista matkaansa saarta kohden.

Tuolloin Labuan ei vielä ollut nykypäivän kaltainen tärkeä meritukikohta. Vuonna 1847 sen oli miehittänyt Sir Rodney Mandy, joka komensi *Iristä*, brittiläisen kuvernöörin käskystä, joka halusi lopettaa merirosvouksen. Labuanin väestöön kuului noin tuhat asukasta, suurimmalta osaltaan malaijeja, jotka jakoivat saaren parin sadan eurooppalaisen kanssa.

Britit olivat juuri rakentaneet uuden linnakkeen ja nimenneet sen kuningatar Viktorian mukaan, varustaen sen puolustautumaan Mompracemin merirosvoja vastaan, jotka olivat jo ryöstäneet rannikon useita kertoja. Suurinta osaa saaresta hallitsivat tiheät viidakot, joissa asusti vain tiikereitä, joten vain harvoja uudistiloja oli perustettu saarelle.

Prao kaksikko purjehti joitakin maileja rannikkoa pitkin, kunnes ohjasivat varovasti pieneen jokeen, jonka suuta peitti tuuhea kasvusto. Laivat kulkivat jokea ylös kuusi- tai seitsemänsataa metriä, ja laskivat sitten ankkurinsa useiden jättiläismäisten puiden varjoon. Vaikka rannikolla olisi liikkunut risteilijä, se ei olisi pystynyt huomaamaan heitä.

Keskellä Sandokan lähetti liikkeelle kaksi miesryhmää tutkimaan ympäröivää metsää ja joensuuta, jottei heitä päästäisi yllättämään. Sitten hän kutsui Patanin ja tarttui karabiiniinsa, yhdessä miehet menivät maihin. He olivat kulkeneen metsässä ehkä kilometrin verran, kun merirosvo pysähtyi äkkiä suuren duriad-puun juurelle.

“Huomasitko jotakin?” Patan kysyi.

“Kuuntele,” Sandokan vastasi.

Malaiji höristi korviaan ja kuuli koiran haukkumista kauempaa.

“Joku on metsästävässä,” hän sanoi nousten ylös.

“Mennään katsomaan.”

He jatkoivat matkaansa huolehtien siitä, että pippuripensaat, leipäpuut ja arekat kätkivät heidät. Haukkuminen kuului lähempää ja pian kaksikko näki tummaihoisen, punatakkisen miehen kävelyttävän mastiffia.

“Minne olet menossa?” Sandokan kysyi asettuen miehen tielle.

“Jäljitän tiikeriä,” mies vastasi.

“Entä kuka antoi luvan metsästää minun metsässäni?”

“Palvelen lordi Guldekia.”

“Loistavaa! Kerrohan minulle, oletko milloinkaan kuullut puhuttavan nuoresta naisesta, jota kutsutaan Labuanin helmeksi?”

“Kukapa ei tällä saarella tuntisi Labuanin enkeliä? Kaikki rakastavat ja ihailevat häntä.”

“Hän on siis kaunis?”

“En ole nähnyt toista hänen kaltaistaan.”

Malesian Tiikeri värähti.

“Kerro minulle,” hän jatkoi hetken kuluttua. “Missä hän asuu?”

“Kahden kilometrin päässä täältä, keskellä ruohotasankoa.”

“Tämä riittää. Mene nyt, ja jos arvostat elämääsi, et tule takaisin.”

Sandokan antoi miehelle kourallisen kultaa ja mies poistui. Sandokan istuutui suuren puun juurelle.

“Odottakaamme iltaan, ennen kuin menemme tutkimaan ympäristöä,” hän sanoi.

Patan asettui mukavasti areka-puun juurelle, pitäen silti karabiininsa kädenulottuvilla. Kello oli noin kolme iltapäivällä, kun yllättävä sattumus katkaisi heidän leponsa. Tykin jysähdys kantautui mereltä rannalle ja säikäytti linnut ja metsäneläimet äkillisen hiljaisiksi. Sandokan ponkaisi jaloilleen, karabiini kädessä ja kasvojen ilme muuttuneena.

“Tykin jyrähdys!” hän huudahti. “Tule, Patan, haistan verta!”